

הַלְבּוֹת בָּרֶפֶת הַמְּזוֹן סִימָן קְפָגָן

ביאורים ומוספים

וכתב השונה הלכות (ס"י ריג סע' א) שמדובר מכאן שדעת המשנ"ב שאפשר לצאת חיצי ברכה מדין 'שמעון בעונה'. וכן הוכחה הקהילות יעקב (ברכות סי' יא) ממשמעות דברי המשנ"ב לקמן (ס"י תרצ"ק ט) בשם הפ מג', שאפשר לצאת ידי חותם מגילת אסתר חיצי בשמייה וחיצי פסקוק בקריאה. וכן מבואר ממה שכותב בשעה' ע' לעיל (ס"י קבר ס"ק מ) שהויצה בתפילת הש"ץ ואינו שומע כמה תיבות, יכול לומר תיבות אלו בלחש בפני עצמו, והינו שיתכן ששמע בעונה' בחיצי ברכה.

אולם לענין שליח ציבור שנשתתק בשלוש הברכות האחרונות של שמונה עשרה, שכותב השורע לעיל (ס"י קבו ס"ב) שמי שעומד תחתיו יתחליל מיריצה, כתב בביבה"ל שם (ד"ה ואם היה בגין רשותנות) שאם נמצוא שם אחד שכיוון מתחילה רצה, אין צורך לחזור אלא לתחילה הברכה שנשתתק בה, ואולי די לחזור באמצעות הברכה ממוקם שפקק, ונשאר בצע"ע [וראה עוד מה שכתבנו לעיל על הביה"ל לעיל ס"י קא ס"א ד"ה והאידנא]. עד יש לדון ממה שכותב בביבה"ל לקמן (ס"י רעה ס"ב ד"ה דאיתקס) על מש"כ הרע"א (שו"ת מהודו"ק סי' ז) שאפשר לצאת ידי חותם ברכה מדין 'שמעון בעונה' על חיצי ברכה, שדווח הוא להליך את הברכה לחיצאין.

והחו"א (או"ח סי' קט ס"ק ו) הביא ראייה שאן להליך את הברכות לחיצאין, ממה שכותב השוע"ע לקמן (ס"י קעד ס"ג) לענין שלושה שאכלו כאחד ואין שלושתם יודעים את כל הברכות, אין אחד יכול להוציא את חבירו אלא בברכה שלמה אבל לא בחיצי ברכה, ומוכח שאין אפשר לצאת בחיצי ברכה מדין 'שמעון בעונה', ובചזיה העניין מדין אמירה, ונשאר בצע"ע.

וויישם הקהילות יעקב (שם), שיש להליך שבאופן שבירך המשמע רק חיצי ברכה, לכל הדעות לא מועל הדבר לשומע, בין שוגם המברך לא אמר דבר שלם, משא"כ אם המברך בירך את כל הברכה, ורק שהשומע לא שמע ממנו אלא את חזיה, לדעת הרע"א והמשנ"ב מועל הדבר לאוטו חזי ששמע [אכן יש לדון מש"כ הביה"ל לעיל סי' קבו (הניל') לענין שישנן ש"ץ שנשתתק באמצעות ברכה, ואף על פי שם הש"ץ בירך רק חיצי ברכה].

וכן כתוב בשוו"ת מנתת שלמה (ח"א סי' ב אות ג), והוסיף, שלפי דעתה זו אדם המסתוק בברכת הנהנין וכדו, יכול לשמעו מאחר שבירך ברכה אחרת כגון להתעוף בצייתו, יוכל לשמעו ממנו את הפתיחה בלבד ואת המשך יאמר עצמו, אך כתוב שימושם לא שמענו חידוש גדול כזה, ויתכן שדברי רע"א הם רק לגבי אמצע

הברכה אבל לא לגבי עיקר הברכה, ונשאר בצע"ע.

[משנ"ב ס"ק כ]

ואם הוא שולט בשתי ידיים, כתוב לקמן (ס"י תרנא ס"ק כ) שהיינו

עשה כל המלאכות בשתייהן בשווה, משא"כ אם כל לו לעשות מלאכות בשמאלו וرك שיכול לעשות גם בימין, אין זה נחוץ כשלוט בשתייהן.

[משנ"ב ס"ק כא]

מ"שעתנו לו כוס¹⁸) וככו, שהוא לאחר גמר ברפת-המְזוֹן¹⁹).

(18) ואף שכותב לעיל (ס"י קעט ס"ק א) שכבר מנטילת מים אחרים אין להפסיק בדברו, ביאר המג"א (שם סק"א), שמדובר בכך באופן שנתנו לו את הocus קדם שנטל מים אחרים.

(19) ולענין שאר המסתובים, כתוב בשוו"ת אור לציון (ח"ב פמ"ז תשובה כא) שאף הם לא ישימו כל עד שלא בירך הממן ושתה את הocus.

וכן דעת הגרא"פ שיינברג (חידושים בתרא) שיש להיזהר מלחשיך בשעת שבע ברכות עד שיתה המברך, הדינו עד לאחר סוף הברכה השבעית. אך כתוב שמותר לומר ולשורר מעוניין הברכות בשעת אמירתן, כיוון שזה מעוניין הברכה.

ולאחר שגמר המברך לברך ברכת המזון, כתוב בשעה' ע' לעיל (ס"י קעד ס"ק ג) שטוב שימתין מלברך בפה"ג עד שיגמור הכל לומר "יראו את ה" וגו' ויסימנו את ברכת המזון.

[משנ"ב ס"ק כה]

וזבקא אם השייחי ה"ה מחייב און, שהוא צוריך לזבק²⁰).

(20) ואם התחיל לשמעו ברכת המזון או לברך וכדו, ונתעורר לו צורך לצאת לנקיונו באופן שאין בו מושם 'בל תשקצ'ר', כתוב בביבה"ל לעיל (ס"י צב ס"ב ד"ה קורא) שמותר לו למזור את הברכה. וכן מי שהיה עוסק בדברי תורה, אף שמשער בעצמו שאינו יכול לעצור את עצמו עד שיעור פרשה, מותר לו למזור את העניין, וכל שכן אם על ידי שיפטיק יגרום לו ביטול תורה.

[משנ"ב ס"ק כו]

חו"זין המסייע וمبرכין בעצמן ממקום שפקק לשמע לדברי נקבך²¹).

(21) והיינו שיצאו ידי חותם בחלק הברכה ששמעו מן המברך,

הלבות בראבת הפטון סימן קפג

הלוות ברפת המזון סיון קפג

מפניו: ה טיש מי שאומר שאם המכברך אטר (בלען: מנצין) אוחז הפוס בימינו (כ) שהוא שמאל כל אדם: ו' (כא) ממשנתנו לו כוס לברך לא ישיש המכברך. ווומשבין אין להם לדשים (כב) משהתplit המכברך; לא מבעיא בשעת שהוא מכברך (כב) שאריכין לשמע ולרבנן מה שאומר המכברך, אלא אפלו בין ברכה לברכה (כד) אין להם לדשים. ואם עברו ושהו בין ברכה לברכה בשעה שהמכברך שותק מעט, יצאו. (הגה (כה) *אפלו אם שיח המכברך עצמו), לאבל אם שחו בשעה שהוא מכברך (כו) לא יצאו: ז (כו) יוכון חדר שבל אחד מהמסבינים יאמר (ט) בלחש עם המכברך (כח) כל ברכה וברכה ואפלו

בָּאָר הַיִטְבָּ

(ט) בלחש. ותב"ח חתך יחויר טוב לשמע, וכ"פ בתקשות פנים מאירות סימנו, ע"ש. ובתב"ז כתוב: הואיל בש"ה שבחאותו פעם שהמברך מברך בומן אין

באוור הולכה

* אָסְלֹ אֶם שׁוֹ הַמְבֻרֵךְ עָצָמוֹ. עַזְןִ בְּמִשְׁנָה בְּרוּרָה מֵה שְׁמַחֲנוּ בָּשָׂם לְבָרְכָה, וְהָוָא פְּמַהְגָן-אַבְּרָכָם, וּבָנְבָט בְּמִשְׁתְּאַגְּדָס הַלְּכוֹת בְּקָלוֹת. וְהָעָה מֵה שְׁפָקָה קַפְּנָגָן-אַבְּרָכָם אַוְילִי בְּבָרְכָת-הַמְּקוֹן שְׁאַנְיִי מִתְּמַתְּדָה דְּמַזְאָה הַבָּרָךְ אַבְּרָהָם קַיְלָל מִתְּפָלָה, רַהֲנִי חַיָּא דְּבָרָךְ וְאַמְרָךְ בָּקָא צַוָּא בְּקָלוֹם זֶה הַגְּנַפְּקָה דְּקַבְּרָתָה שְׁמַעְתָּה וְהַרְאָשָׁפָכָה סִפְנָן קַפְּה, זֶה יְשָׁלַחֲדוֹת מְשֻׁוְשָׁמָן דְּכַבְּרָנִים וְדַעֲכָבִין זֶה אֶת זֶה, בְּלָהוּ תְּשִׁיבָה בָּסְרָה, וְגַם מְשֻׁמָּשָׁן דְּסַבְּרִי שְׁמַשׁ דָּאוּן לְקַלְלָה, וְגַם קְרַמְבָּן בְּלָקְוּטִי סּוּבָר בָּן כָּמוֹ שְׁמַחֲנוּ שָׂם בְּקִסְּפָן קַפְּה, וּמְלַכְּדָר זֶה נְשָׁרָנוּ עַל הַפְּגָאָן-אַבְּרָכָם שָׂם בָּבָאָר הַלְּכָה בְּקִסְּפָן סָה בְּגַלְשָׂאָן: אַמְּבָן מֵצֶד אַחֲרָה יְשָׁלַחֲפָקְבָּה, דָּהֲלָא תְּמַכְּנוּ שָׂם בְּקִסְּפָן סָה דְּקַבְּרָתָה קַרְיאָת שְׁמַעְתָּה אַם שָׁהָה בֵּין גְּנָכָה לְבָרְכָה אַינוֹ חֲזָיר, וְהָכָא הַיָּוָשׁ טַעַמָּא מְשֻׁמָּשָׁן וְדַעֲכָבִין זֶה אֶת זֶה, בְּלָהוּ תְּשִׁיבָה בָּסְרָה, וְגַם מְשֻׁמָּשָׁן דְּאַפְּקָן לְקַפְּן בְּסִיפָּן יְשָׁלַחֲפָקְבָּה, וְגַם קְרַמְבָּן בְּלָקְוּטִי דָּאוּן לְקַלְלָה בְּגַלְשָׂאָן דְּבָרְכָת-הַמְּקוֹן תְּשִׁיבָה בָּאַסְתָּה, וְגַם הַשְּׁמַחְתָּי שָׂם בָּבָאָר הַלְּכָה. אָךְ עַפְּה שְׁעַנְנָרִי הָ, אֲחָרָי חָפּוֹשָׁ בְּסַפְרִים הַהְבָּנוּתִי דְּגַם זֶה לְאֹוּ מְלַתָּא דְּפִסְיקָה הָיאָ, דְּלַעֲלֵין מַעֲכָבִין זֶה אֶת זֶה הַלְּאָ פְּשִׁיטָה לְהָאִי דְּנִיאָ, וְעַזְןִ אַבְּנָעָנָעָזָר שָׂם שְׁמַחְבָּה דְּגַם לְהַרְאָה יְאַין מַעֲכָבִין זֶה אֶת זֶה, וְגַם מְהַשְּׁמַחְבָּנוּ רַחֲלָה בָּגָן אַבְּרָכָם בְּעַצְמָוֹן דְּלַקְמָבָּן לְאַפְּלִיָּה אַלְמָנָה לְאַפְּלִיָּה, וְעַזְןִ אַבְּנָעָנָעָזָר שָׂם בְּקָלוֹת תְּשִׁיבָה קַאַחַת וְדוֹ וְדַעֲקָא לְהַרְאָה יְאַין, אֲכָל פְּשָׁה וּפְסָקָם לְאַסְכָּרָה, בְּגַעַל לְשָׁמָעָן, אַרְכִּיָּן קַמְסָבִין לְתֹחוֹ לְתִחְלַת הַבָּרָכָה וְלְבָרָךְ גַּעֲצָפָן, אֲכָל אַם דְּלָנוֹ רַק דְּבָרִים שָׂהָם שָׂלָא מַעֲקָר הַבָּרָכָה, גַּעַל מַבְּרָךְ עַצְמוֹ שָׁחָז אוֹ בְּאַמְצָעָן וְשָׁחוֹ גַּם הָם, אֲךְ דְּבָנוֹתָי שָׂלָא בְּדִין זֶה תְּדַבֵּר. נְגִינוֹ, אֲךְ דְּמִדְנָא גַּעַיה יוֹתֵר נְכָונָן שִׁישָׁמָעִי קַמְסָבִין כֵּל, מַבְּלִיל מַקּוֹם בְּעַבְרָו (בָּ) שִׁמְצֵוִי בְּעַוּנוֹתֵינוּ הַבָּרָכָים שְׁהַמְּסִבְנִין מִסְיָחִין אֲזֹזּוֹן לְגַמְרִי מַבְטָלִין עַשְׂהָ דְּאַוְרִיתָא בְּגִידִים, לְכָךְ נְכָונָן כְּהִיּוֹם יוֹתֵר בְּבוֹרָה תְּקִבָּה, וְגַראָא עַל-יְדִיְיָה בְּרָכָת וּמְטוֹן, וּמְתַקְּנִים מֵה שָׁאָמֵר הַכְּתוּב שְׁמַחֲנוּ לְקַפְּן [בְּסִיפָּן] קַצְבָּה בְּמִשְׁנָה בְּרוּרָה]: (כח) בְּלָהֲלָה וּבְרָכָה.

שער הצעין

(ט) ומפלא מתפרקת גם האשה, וכמו שאמור שם עולא בקראי באך נא עמוד ב. אך מסתפקנאותו אויל עלא פליג על עקר סדין דרבינו מאיר דיש ואטרים קשגור לאשוח, ובין טהירוקים נטהור להאי דינא, הוא סדין באורה אצל בעלהביה, ואפער דיזה קה גמ'ין טעמו של רב נחמן שאמר: נשר לה מרד בקס לאלה, ואחריך עיון: (כ) פרימידרים: (כל) שמקודם, הפל בכל מה שאמור: אין קסחין על כס של ברקה: (כ) מגד אברהם וודר איזה אחרוזים: (כג) ואפלו ששה באמצע ברקה: (כד) וכמו לענן קראית שמע ושארם דברם דקענין דוקא שהיה מתחוללה ועד סופה, בנ"ל בסיפון זה במפנה רורה: ולכאורה אין לשער רק כדי לגמור טיג' בנקות דאונטפא, ולא ורקיא לברפת קראית שמע ודבשה בקראית שמע משערין אף קבבם. ההם וחקנו לאראית שמע, אבל ברקה רבעית שבכרכרת-מקוון בפני עצמה היא עטקה אס-ר'ך בשבל קויני ביטר, קראנטה בא"ש, ואחרבה קבעו שענינה בעצמו אפם אמר ברקה שלישית להראות שאנן הוא גמר בנקות, ואחריך עיון: (כט) דלא גרע זה מאם דלג באחת מג' ראשונות של פלה באזע, דקומהן לן לעיל בסיפון קיד עניך ו'adam נפער קולם שיטים בקבחה אין ציריך לחזור לאש ברקה, ורק זיהה להען הקטענה: (ט) או שהבקורה בעצמו יחוור בשביבין לומר מפקום שפסקו לשמע: (כ) מאמר פרקי, עין שם המצדך בן, ועין שם עוד שטחן ראמ התחליל הפלך לוור בנקה שלאחריה, הם אזכורים לחזור לראש ברפת הנקוון, ולא העתקתי דין זה להלכה מושם דהוא איזיל לפי מה שכתב הפגזן אברהם בסיפון קפח בשם קרא"ש דקלחו ג' ברכות תשיבות כאחת, מה שאן אין כן לפי מה שהבאהנו שם מאשרי רשותים דלא סבירותו להו בן, אף קה אין ציריך לחזור רק לחתולות אותה בנקה שדלווה בה לשמע: (כט) מה שאן אין כן קשל אמר הקברך עידין בנקה לא מקורי דלגו באמצע שיפסיד על-ידייה ראש ברקה: (כט) ומי מה שבחות בעניך ז' דיש לנווג לוור בעצמו עם הקברך בלחש, ובמו שאנו נונגן, אף אם לא שבעו דבריהם שהם מזקרי בנקה מזקרי אין להקפיד על זה, בין שאמר בעצמו בלחש ולא דלגו מנקבות: (כט) ז'

מְשֻׁנָּה בְּרוֹרָה

ברכה (ט) כדי שיתפרק הפעיל-הבית: ה (כ) שהיא שמאל כל אדם. ואם הוא שלולט בשמי נdryי⁽¹⁾, (כ) אותו בימין שהוא ימין כל אדם. וሩע דמה דהוoper מפשיף ד עד סעיף זה, הפסים בבאור הגר⁽²⁾ אד הו נק להדרו מזוה לכתלה: ו (כא) משבתו לו כוס⁽³⁾. ועד (כל) אחר שתיתנו, שהוא לאחר גמר ברכת-המוציא⁽⁴⁾: (כב) מפשחתיל המברך. אבל מכיון רשותן לרשותם אף שבך נעל פמברך וכוס בקדשו. ונש מן פוטקים דסבינה להו להתקיר בזיה, (ככ) ונצון לחש לדבריהם: (כג) שאריכין לשמען וכיו. (כד) אין להם להישות. רצין דושמע בעונה, הרי הם פמברך עצמו: (כח) אפל. והישקה שביניהם אינה מפסקת הרכבות בדיעבד. ודע דמגנ-ארכוס מציד דכל זה הוא דוקא בשיתה בשוגג, אבל במודע, אפלו בשיתה מועטה ואפלו בין ברכה לברכה, חזר לראש נבאה נשאר בדין זה בצריך עין, וכן הכהן עלייל ביטמן סה במשנה ברורה דבזעב אין לחזר (כג) אפלו בשוח בפניהם, ועין שם בבאור הולכה, אף לכתלה יש להר בזיה ברכת. ובמיוחד, ועין שם בבאור הולכה, שהר לכתלה יש להר בזיה ברכת. ואם קיה בין ברכה לברכה שהו מנקה שעה נCOL באחוטו סוףן לזכור (כד) כל ברכת-המוציא מראש ועד סוף, אפלו אם לא שוי כל שהורי קיה מחמת אנס, שהיה צרייך לנקביו⁽⁵⁾ או שעה הקומות אינן בבאור הולכה שפטבנוי דין זה הברור למשעה דיחזור בשביל שהיינו ורק לרأس הברכה: (כו) לא צאו. ותלו בזיה: דאם לא גמר פמברך שפסקו לשמען לדברי המברך⁽⁶⁾, ואם גמר המברך (כו) את הברכה כמו ברית ותוña וכפייצא בזיה שהם לעוכבה, כמו שפטבו בטימן קפ (כט) רצין שלגנו באומצע קרי כל אמרות קל. וכל זה דוקא אם ע ואנעם צרכים לחזר בשביל זה: וכל-שפן אם לא דלגו כלל, בגון עשות, מצל מקום דבזעב יצאו (כג) ואנעם צרכים לחזר: ז (כז) הברכת-המוציא מפי המקומן והיא יוצאים בברכתו ובעצמן לא יברכו ב זעטם ואנעם מכתין לדברי פמברך כלל, ומcta שחר למס ברכת שמסבין יאמרו בעצמן קל מש כל מלאה ומלה עם פמברך כדי שיברגלו לה, אתי גורמה מה שמו יחרדו", ומה זה לפנין ברפת זמנה, וכן

Torah-Box.com

החלבות ברפת הפטוז פימן קפד

עליה ברbeta המזון (ב) * בכזית:

עֲלֵיכָ בִּרְכַת הַמֶּזֹן (י) (ככ) *

בָּאֵר הַגּוֹלָה

אבל כללות או שתויות בברכה א' ושהה כדי שיתעכל, ארך לך יותר ולברך ברכה
אשנה, מ"א, ע"ש [ובס' אבוקה עוזר חולק עלי, ע"ש, ומיד-אךן הביא
בשם הרופאים ששענו על בינוין הווא שש שעות וכן הכרית בהליך' ח'א
יע' ז' קמה וב' כ' מפנ'ם לונאנן, עין פטף מצח' טומין]: (ט) פרות. אעפ' (ט)
שלאו פאה לשאר פרות, ט'ז, ומ' א' בשם ב'יח' קב' שני פאק' לשום
פרק': (ט) בכתצת. הנה מדרגןן, אבל מראוייתא בעי דנקא שאכל ושבע מפש:

פָּאָר הַיְטֵב

האכילה והפסיד ברפתקה^[13]). ואם רוזה לא יכול עפה מתחש, דעת שפוגן-אברחים ש'ינדור ויברך 'המוֹצִיא' אפלוי לא הפטה דעתו עדין, כי כן שגטעבל נפוזן הפסיד שם ברכחה הראשנה; (*ט*) אבל קרבה אחרוניהם פלייגי עלה וסקרי דרבכה קראושנה לא הפסיד כל שלא הפטה דעתו ביגטום: (*יח*) מחתמת אותה אכילה. גראה שבא לאפזוקי, אם הוא משער שאוותה הקאכילה לבנה קיה בקר שעוד להחטעל וקיה חזר לקיות רעב, ובعود איזה משך אבל עד מashaר אענין מזונות ומחתמת אלו נברמים איזו רעב, ואחריך נבר שלא ברכת-הפטזון אמר אכילה קראושנה, לא יכול לברך עוד ברפתקה^[14], שבר בטל אותה אכילה. בפה דברים אמורים? שאחריך שצמרא גאנילו הראושנה הפטה דעתו מלאכל עוד, אבל אם קיה הכל בכם שעתו, ולבקעים יש שעור עפלו מאכילת פת שאכלו בתקלה, בטעקה אחת^[15], גאנילו מה שרגילין בסעודות גודלות שיושבין בפה וכפה תחעל פוטון הראושן דמי: (*יט*) לאותם פרות. לאו דזקא, אלא שאנינו פאכ (*כ*) לשום פרות, הוא טיקן שלא נחעל ערדן בעינוי: (*כ*) אם אינו יודע וכו'. אבל אם אכל מעט והפץ לאילו עוד אלא שלא קיה לו יותר תחעל-פרותין), בזזה אוכליין פרפראות ויכינין ושותין, הפל סעודה אחת היא, וכלא אמצעה, בזזה קשה מוא לישער השערור דילן ומן שאינו רעב, בזין שפוך קנייה לו גאנין פאנא אלא שלא קיה לו, (*טט*) פתבו קרכחה אקורטינים קמישערין בזזה עד פדי הילוק ארבעה מלין [שהוא ע"ב מינוט]^[16], ועוד גדי שעור זה מהchip לבך, שבדאי לא תחעל אפלוי אכילה מועטה קשעור מועט בזזה. (*ככ*) ויש מן האחרוניים שמעמידים, דאם אבל אכילה מועטה ורקה קדם שברך ברפתקה^[17], ועל אותו פת שאוכל אין תחעל פוטון, אף שהוא בתוקש שעור ארבעה מלין יאכל על-כל-פניהם נוד בנטית פת אחריך ברכך ברפתקה^[18], ועל אותו פת שאוכל אין אינך לברך 'המוֹצִיא' מחדש אם לא הפטה דעתו מלאכל עוד; ומכל אקסום אם אין לו פת, יש לסמק אסברא ראשונה ולבך ברפתקה^[19] נוד שעור ארבעה מלין, וככ"ל, ועין בבאור הילכה: ו' (*כא*) לברך אגליה ברפתקה^[20] וכו'. ואך-על-גב דרבכה ראשונה איריך לברך עפלו על כל-שהוא, (*כג*) קהם משום דאסור להנוט מעולם קיה בל' ברכחה: (*ככ*) בכניתו. הינו (*כד*) מקרגן, אבל מראוניתא אינו שביב לברך ברפתקה^[21] כי אם קשאכל דזקא שעור שבעה, שאומר "אכלת ושבעת וברכמת" וברכמת^[18]. ושבוע שבעה, ממש מעספער

מחלה עכלול הוא, דסוף עכלול קרי עכ"פ י' שעות. ובנסיבות מיוחדות לפעמים
יו"שבים ר' או ר' שעוז קرم שפְּרִיכָן, איןנו בכוון, ונ"ל כיון שעוסקין בשתייה
ובperfektooth כלא נחעלן דמי. צ"ע מי שאכל מעט ולא שבע מפנוי הדאך
ישער, דכא פתקחה גם-זין קינה רעב? ונ"ל דמכיון אס הוא רעב בכ"כ קמו
שהינה קדם שאכל, והויאל לאין אנו בקיאין לשער זה לה' כן יאלל מעת קדם
ברכת-הפהוון, ואם הפטין דעתו ברוך המוציא מהלה. מי שרווחה לפרט שמי

באור הלה

היחור לראש, ואפלו אם שהה באזע ברכיה כדי לא גמור כללה מחלוקת אגס גם
בן אפשר דחויר ורק תחולת ברכה ששקה באה, אחרי רכבה פוסקים לא
סבירא להו כירא'ש דכלחו ג' ברכות חשבות אחת, גם אפשר דאין
מעקבות זו את זו בדעת אבון-הנער שם, אסיכון מפליא אין לו תלוד רק
לתחולת אותה ברכה, וכך משליך לנו שיטין סה בכאור הילכה לענין ברכת
קראיית שם, וצריך עיון:

* אם אינו יודע. עין קבשנה ברורה לענן אקלילה מועצת מה שכבב דיל
לכמך אסקרה רשותה, והטעם, לשום דיל קרבנה פוקקים פחפיקים
בשער זה, ענן באלה ובה ובכך גבורים בספר תפארתישנאל, וענן ברכבי
משה שם הוא הטעון שערן דיל מלין. ולעניתות דעתני קיה נראת עוד יותר,
דאפלו לפוקים ראשונים שהשמיטו שערן דיל מלין וזה עניין שערן דרכיו
ויתן כל זמן שהוא נרעב, וכמושם רם משמע להו רבי יוחנן פליג אשען דיל
מיילין, אף על-פיין מודו בשערן דיל מלין קעד שער זה בקדאי לא נעהל
הקדון, ושענרא דיל זמן (שהוא) נשאיין רעב וזה שער יתר מאריך מרד'
מיילין. וכן מספק לנו ר' שהרוי לענן אקלילה קרבנה גטן כי יתכן שער יתר
גדול משענרא דריש-לקיש דיאנו רק עד שהוא צמא, ואם כן טרי יתכן לו מכר
דגם באקלילה מועצת שענרא דרכיו יתכן גדור משענרא דריש-לקיש, וספר
איך ליפוי ר' אקליל בעז מה שאכל וחזר לחיות נשב בכתוללה, השער יתר
שייחיל להתעלם במצוותה אמר שעה וחמש, ואם כן לפי זה באשר קשלה לנו
גדול מרד' מלין דיאנו כי אם שעה וחמש, ואם כן לפי זה באשר קשלה לנו
לשער שענרא ר' נרבי יוכן באקלילה מועצת, יש לסמכ ברכות על-כל-פניהם על
שענרא דריש-לקיש שהוא חחות מזה ולברך. וכך שבענרא אבקרים ממש מע
דישענרא דריש לkish בPsiש, לעניות דעתך נראה כמו שמתบทוי, ועל-כל-פניהם
יכול לסתך על זה, אחריו שהרבה פוקים אחרונים הטעו שערן דיל
מיילין להלבה: * בז'וי. עין קבשנה ברורה, והוא מגן-ארכום. וכן הוא
דעת השליטן צוריך בהקיא קסימן קפו סעיף ב' ויקין קצץ סעיף ד', וואפתן גן
הוא דעת רב פוקרים. ענן ברש"ר בקבות' כ' עמדר ב' שפטוב גן, וכן קמבר
עד בדר' מה, ענן שם, וכן דעת פ"ג מוקא שם ברש"ר. וכן דעת רבנו פס
כמה שפטוב בפסкар ר' יאס, וכן דעת בקבכותו ובכפה דוקמי, וכן דעת ר' מכב"ס ופ"ג וכן דעת
ההוטפות שם בקבכותו ובכפה דוקמי, וכן דעת ר' מכב"ס ופ"ג וכן דעת
הרואש' וכן דעת פעיל הפקיד שם בסוגיא דר' כ, ענן שם, וכן גסבן דעת
בעיל האשכול וכן דעת ר' נישעה מוקא בשעליל-לקט נזקאליה ונבה כתוב
שדעת החנוך והרבינו יונה וקרוי' דמן ההוראה סי' בככיזה, ענן שם. וזהה
מקען בדרכיו תונוך יראה שלא הכריע כלל גן לדייג. רק כתוב דיל מרבוטיו
שדעתם גן, ואדרבה, בראש פסימן כתוב דינוקא שביעה גמינה, והכיא
מיינא דרב שורא דמיוח מגה דינית ובכיה אכם כי אם מתקנתן בעלאו;
גם אחר שהכיא דעת יש מרבותינו כתוב אמריך בעלאו, שלפי הדראה מדברי
הראשונים, כל זמן שלآل שבע פגון לא יתחייב לחזור ולברך מטהף, ענן שם,
חורי דילא ברדא דעתו בטען זה, ואדרבה נטה דעתו קצת להפנ', ופש
לן רק דעת קבננו יונה וקרוי. ובאמת כי ערך שטה זו תלמיד בין פניהם

שער הצעין

ולשאדי אחרונים. ובאליה ורבה קמבה דמחנוך ממשען דאפללו ורק אכל פביצה חביב מקאזחיתא, ובאמת לא קתב החנוך זה ורק להסברים כן, אבל הוא לא פסק קידי בז'ת, עין שם, וכמו שכתבנו בז'ה בראור הילכה. והנה יש איזה אחרונים שמנגנונים של עקר דינו דמג'אנארטס, לאאפשר קיון דעתם תברקה הוא דואירטס החריר וחכמים בספקו אפללו בישעניא דרבנן עוץ צלח' ברכות כ' ובגד'יעשען, אבל דברי החנוך סימן תל קני ייוקיביהו: (ט) אבן-עה-עדן זידר-הטמים וקאנ-גבורים: (יע) מגן-אברטס בסוף סענ' קפוץ ט. ופער-מגידים אספר לו דברי הפאגן-אברטס בפניהם אחרים, ולעניתות דעתינו הטעם במו שפטתתי: (כ) רב אחרונים: (כל) טיז ואלה רכה בשם פפה פוקרים ומאנ-גבורים וחטא-רטיס-ישאל וגם דרכ'ימלשה קעטיק שעור זה: (ככ) מגן-אברטס וויר-הטמים ומוי-ארם: (ככ) ננבר פפוסקים ככמה מקומות: (כד) עין באור הילכה:

תרגומים : 1 דקוט.